

ili
Način izveštaja o oružju
Iz majstor-Ibrisove laboratorije gde
stolica uzlazi silazi
Sledeći putanje zvezda koje su boce
mleka
Na poslednjoj večeri Gospodnjoj

Uveća kada je grad pun aviona
Stavljam naočare što su mi tamani polaman
U cipeli mi leptiri i krave
Mirujem pomalo.
Kašika završava put u tanjiru se odmara
Mašcu se znoji kiši daruje zlatne sokove.
Gore vojnici kruže, gvozdenkljuni kosovi
Jednog prastarog varšavskog ugovora.
U furuni pleh-muzika:

ako me izbjije džo kome sam dragana
kažem mu hrrr i kažem buahaha
hajde da vidimo kravu sred oblaka
tužna sam kao zastava

na nebu krave igraju
crvenu svesku vrapi poseru
hajde sa mnom džo hajde sa mnom džo
pod točkove

Reporteru moj povucite vodu tako zahvaljujem
Izvestio Vas o jednoj planeti
Koja me rodila na ovom trulom mestu
Da budem Prometej sipajte vodu
Zvezda repatica koja daje vatru vodu
Kada bi od mene zavisilo kao ovo džepno
fogledalo

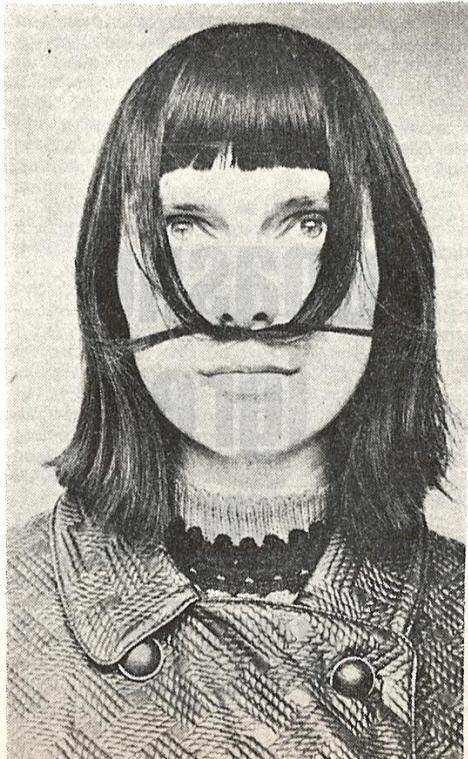
Kroz prozor bih iskočio
Na hiljadu parčića kao hiljadu komete
Budala sam ovo je ovde orman
Za jednu ideju na hiljadu parčića
Shvatite — mogao bih biti fotografija.
Ali šta ja brbljam videste li već lalu
U ruci smrти e to je nevolja jer tako što
Nije za smrtnika a ja sam lala
Koja nakon čuvenog Sothis perioda sa Suncem
[cveta-ustaje]
Istoga dana godine. To znaju moji dušmani
Zato su vas poslali k meni.
Računao sam s tim pa da, lala gospodine lala
Je bila i u srcima Hia i Hoa kada su s pravom na
[smrt osuden]
U dvadeset drugom veku pre našeg vremena
— Joj kud me nosite ptice samurajske
Nad vatru lomače nad vatru lomače —
Kunem se u zvezdama jata Zodijaka volim Vas
Koji ćeće biti moj krvnik dodite ovo je glava
[Zmaj]

Moj brać teleskop zatim znak konstelacije
Jedna komora u njoj čitav svet pardon Vaš svet
Moj je ovaj mlađ travnjak samo osetljiv na [mesečeve mene
Odande dobijam odeću koja odgovara zakonima [prizme
I otud se penjem na Junonu kao sada na Vas
Pa rekoh da Vas volim.
Niste još opazili da osfadosmo udvoje Vi i ja
I jedan moj prijatelj u Budimpešti

[svetioniksvetionik.
Ovo nisu pravi propeleri
Iz svog ubodenog prsta puštam plameće
[helikoptere.
Sloje moj lbrisu šta je ta Rulja za mlevenje mesa
[ili: Planeta za mlevenje mesa]

Iadik katalin

O POKUŠAJU UBISTVA IBRISA ZVEZDOZNAN CA

Planeta za mlevenje rulje ili Neman Planeta za
Bože približava se Džinovska Mašina za mlevenje
Storuki Šikaru pomozi smesta će da se sruči na
Jedna lala se zakašlje hvala Vladimire.
Gospodine čemu taj užas gore visi jedan bog
Svet takvih bića je konačan a ipak nema granica
Zato dva časovnika gledana sa Galilejevog
Ne idu i ovaj orman koji vrši ubrzano kretanje
Ne znači uopšto kraj sveta.
Vladimire spalite cedulju.

Dovde beše istorija.
Blizu je zora u oku mi crvena sapunica.
Moja smrt. Peni se od Istočka.
Razočaran sam možda. Šta ostaje za mnom?
Kroćene boce mleka. Papagaji svirači.
Moju dušu odnosi Četvrtasli.
Večna jeza moje stanje — to mi beše životanje
Srce smiri ponušanje
Da jedna mašina sa mlevenje mesa pošavši u [ranu zoru
okonča svoj put.
Okonča moi put.

Ubrzanje mog tela naspram poda
U laboratoriji Ibrisa zvezdoznanca moglo je
[biti sudobnosno
Kada sam oslobođivši se stiska storukog
[Ljiljana
Promatrao nebeski svod i čekao čudo
Da me ta vizija Mašine za meso odnese na
[crveni pašnjak —

U mrkoj se čorbi krčkao teleskop kao srneći
[hrbat].
Nadula se i zadah lešine širila nebeska karta.
Znao sam došlo je vreme
Da božansku Matiju u mato poklonim ljudima

čudak je ko čekije sanja

raspolućena banana srebrom prelivena
sedim u američkom sladoledu
moja prepolovljena soba crvena šetaliča
tik tak moja raspolućena lobanja
od bulke čakšire na meni točkovi
crvene uši misive

kičica glafka kao od slakla na njoj golubovi
čudni haramija čekiće sanja
prisluškuje njegovo telo zeleno kisne
svaka mu se koščica u posebnom orgazmu trza
na primer moj čukalj čini hrrr
koleno hoppp
celo mi telo šarne ššš

ne znam spavam li u pomeranđi kisem.
u gošte idem po plavom zidu crtam
u srebrnom luku igram
čudnog li čekića bogmel

ajnštajn ide na veselje potom se uči letu

potkovasmo starog
prišili mu džepove od krupnokarirane tkanine
spalili beležnicu koju su visibabe krasile
zatim ga metnuli na brod
na brod venecijanski po svoj prilici
olide ajnštajn iz čarstva čizme
u pepita panfalonama sa kričkom hleba za uvom

zatim se neko vreme bavio ručnim radom
na ulici je brkove u srcu žicu nosio
najzad je za stražara kule otisao
iz svog velikog kariranog džepa zemljom sejao
[gljive ludače]

pun je meseca čovek mesecovac

njegovo odelo i njegove uši
i dok mi lepo govori o tome
mnoštvo mu se sitnih mesečića
roji oko usta

na gredi koja kroz prozor gledi

na gredi koja kroz prozor gledi
stoje četiri čoveka, plavi orlovi
pod njima su vatru zapalili
biće noćas snega kaže jedan
prekoraci krunu jednog bresta
nad drvetom zastrašeno lepeće četir električara

ta razbijena vrata među nama

joj moje kurvinjsko posude pući će
lepozni berber šta je kuniću
elo mačke osmolitrenjak se bogme razbuktao
u mački se osam malih drolja razigralo
posred razbitih vrata

kuće moje hajdmo u apoteku

hajdmo u apoteku kud me srce vuče
začvorio se moj dragi
u teglu u divni nil
presušiću za njim

iliši sam metla svome gospodaru

da me tako blati međ barskim ružama
kamo lepe sreće da sam gumen fočak
na srebrnom biciklu mojega dragana

autobiografija

popiće sada mleko
sad batine dobiću
zima je igraču
piću igraču dojiću
med nogama mi nebo
sada već umreću

vi ste taj debeli dasa

koji hoda u trešnjevom rahu i prozore uzbunjuje
koji noge mijes pod sjajnim nebom hoće ptice da
[razbijie]
tomi noge i ptice mijes
u repu mu trešnjeva koštica debeli dasa koji je

igra za hihija

na kraju žutog konopca žuti tramvaj
na kraju tramvaja počinje kruška
kad prestane kruška jedna čarobna kapa
počinje za nas dvoje

mora da je greška smesta primetismo

imali smo dovoljno drozdova i automobilskih [guma

u čaršavu sapun igla i mrlavac zar ne
koji je moj ljubljeni u žutom trikou
koji je moj autobus u žutom trikou
moja kuća na sprat u ptici do kolena

krenuše mali crveni buldožeri

rado bih se ljubakala s nekim
rekoh jednom buldožeru šljivinom drvetu
rado bih se rekoh volela sa tobom
narandže mi odleteše ah život je prazan
Još se veselim jedino dok dojam
svoje male groktave riđe buldožere

ako najdeš na moje pantalone

mama ovaj čika se igra sa mojim jastukom
svoju loptu na trbuhi mi stavlja svet je prepun
[bulki]

šiša mi kosu i ja trešnje vidim
u nedelju će trešnje da pojedem

mesec pušta mrki konac

mesec pušta mrki konac
srebrn konop na mom pasu
ja popljunem meki konac
srebrn konop o mom vratu

žuti vetrar njiše dinju

žuti vetrar njiše dinju
iznad tarabe
u meni sede žuti prozori

jurcam s novom novcatom revolucionjom

dobro jutro novci moji srebrni!
mačeha sam preko sto planina
u carstvu stotinu aviona
crvena svaka jezu donosi
drugovi moji drugovi!

ti kavez u zlato okovani

ti kavez u zlato okovani
u kojima slutim konjska kopita
rastraga bih crno zlatne ovce
ali gde je štala
u kojoj bih svoj bes iskalila

nedavno su žuti tornjevi

nedavno su žuti tornjevi
napetih rogova čekali da zaveje
opale su žute lepinje
s tornja opale jer nikad tako nešto nikad tako
otkako se srušiše zidovi
kao tuda bela čarapa među njima
nikad tako rekla sam i na toranj pokazala

da li od bola

od bola ili od čega
popadale jabuke po dvorištu
na dve noge vratanca skaču
jabuke oplakuju

trenutku svele na jedan jedini ogoljeni glas
koji sam stoji s one strane jednačine kao
rezultat i vrednosni ekvivalent raznolikom
vručnom i misaonom haosu.

Igra se najavljuje najpre u nemirnom snu
o „čudnom čekiću“ (tik tak moja raspolučena lobanja), zatim razgarana unutrašnjom
vatrom, koja je istovremeno plamen žrtvenika i žeravica kuhinjskog ražnja („nešto
iskri poda mnom“, „u prah sagorela postelja“, „ražanj moj jorgan“), zahvata svojim
erotizmom čitavo telo („Svaka mu se koščica
u posebnom orgazmu trza“), prelazi okvire
jedinke i širi se, raspaljuje „u carstvu stotinu aviona“ kao oblik revolucionarnog
transa (jurcam s novom novcatom revolucionjom), bivajući istovremeno trijumfalna i pogibeljna. (živeo prvi maj! masssssssssovno
klaaaaaaanje od detinjstva raaaattttttttt
prvi drugi treći).

Međutim, umesto da kroz tu opasnu igru
dospe do obećane slobode i spajanja sa svojim
bogom, čovek biva naglo bačen u jedan
neslavjan gargantuovski svet tragikomicne
patetičnosti, u čijoj se džinovskoj kuhinji uz
predimenzionirani kulinarsko-alhemičarski
rekvizitarijum nagovestava i odvija povratak
jednoj organskoj i izrazito gastronomskoj
kosmogoniji, u kojoj se bledo sećanje
na kusanje tela božnjeg izvrće u cimicnu viziju
„džinovske mašine za mlevenje rulje“
koja je s neba sišla ljudima da odgovori na
njihovo višemilenijsko mljackanje, da im
bude sunce, da im odmerava i okončava
vreme, da im zaukuva mrku svemirsku čorbu,
u kojoj će se oni krčkati zajedno sa svojim
teleskopima i trunutim s nebeskim kartama.
Nakon toga ostaje još jedino smrt kao crvena
sapunica u oku, penjući i očišćujući
produkt masne čorbe i mleka kao netaknuti,
ali već odbačeni sublimat hipertrofiranog
organskog sveta, „kroćene boce mleka“
koje po zvezdanim putanjama nose zapećaćenu
poruku izjavljene zemaljske i kosmičke
čulnosti.

judita šalgo

opasne igre razgrađi vanja

BELEŠKA UZ POEZIJU LADIK
KATALIN

Novi oblici nisu pred nama, nego iza nas, neotkriveni ili odbačeni u istoriji; zadatak poezije jeste da ih kroz jedan povratni proces, suprotan darvinovskoj logici (u kome više ne pobeduju najvitalniji, već, naprotiv, najbizarniji i najnestalniji oblici), ostvari i rehabilituje. To se odvija kroz jednu neprekidnu obrednu igru razgradivanja i povratka, čija raspadna erotika, radajući bezbrojne maligne plodove, što neprirodnije tim stvarnije, nagovestava konačnu, odnosno prapotečnu jalovost i pustoš.

U tom novom poretku stvari (koji je, sam po sebi, najčešće poricanje svakog poretku), ili, tačnije, u tom novom nastanku stvari (koje je opet afirmacija razgradivanja), obrazuju se neočekivani vremenski i prostorni spojevi u kojima čovek rada svog roditelja ili udaljenog četvoronožnog pretka, ostajući i sam negde u prelaznom međuprostoru, između dva oblika, „raspolučene lobanje“, s rukom Budhe i magarećom nogom.

Ta igra, koliko zaneta sobom, toliko cinična i distancirana prema sebi, odvija se u ritmu patetičnog prorokovanja i pleh-muzike, rimovane narodne pesme, koja se ponekad aritmično ili antiritmično razvlači u zapevanje i naricanje, ili u ritmu superurbanskog perpetuum mobilia radiotelefonike, u ritmu absurdnih dijaloga koji su perifera istočnjačke sentencioznosti (a možda i pokušaj poetske transplantacije zenovske neposrednosti), narodnih pitalica i naše joneskovske komunikativnosti. Pod temperaturom te igre raslojava se i sam govor, prepolovljene, osakćene misli se medusobno vezuju i zavaruju u celovite besmislenosti, reči se oslobadaju svog prvočitnog značenja, te, u novim spregovima ili same, umnožene i prenaglašene, postaju medijum jedne ritualne poluartikulanosti („kibla kibla kibla“ u pesmi UFO party), da bi se u jednom